

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο κλειθοροποιός άρχισενά δοκιμάζη διάφορα κλειδιά, αλλά κανένα δέν εταίριαζε στήν πόρτα του νυστ ή ρωόδουσ οτζήματος. Γυ αυτό, φαίνεται, άνωσ υ χ ούσαν οι φίλοι μας. Τέλος τόν είδαμε νά παίρνη ένα τροπάκι και νά τό ζώνει μέσα στήν κλειδωνιά. Σε λίγο ή πόρτα είχε υποχωρήσει και οι φίλοι μας έμπήξαν μέσα. Με τ ά μερικά λεπτά επήγαμε κ α ι μεϊς και χτυπήσαμε. ‘Ο Κουίνου Μόρρις ήρθε και μās άνοιξε.

‘Ολοι μαζί, καθώς είμαστε, άρχισαμε νά έρευνούμε τό σπίτι, άποφεύγοντες νά αποχωριζόμαστε, γιατί φοβόμαστε καμμιά άπροόδοχη επίθεση. Εξή σιγητή έκείνη δέν είμασε βέβαιοι άν ό Δράκουλας έλειπε από τό σπίτι του.

Στήν τραπεζαρία, ή όποια άποτελοΐσε συνέχεια τής εισόδου, ήραμε όζτω κιβώτια γεμάτα χρώμα. ‘Οζτω κιβώτια μόνο από τά έννιά τά όποια ζητούσαμε. Τό έργο μας δε θά τελειώνε έπρόσο δέν βρίσκαμε και τό ένατο κιβώτιο. ‘Ανοιξαμε ένα παράθυρο πού έβλεπε σέ μία στενή λιθόστρωτη αύλή μ’ ένα σταυλό. Δέν ύπήρχε κανείς φόβος νά μās ίδούν γιατί δέν έβλεπαν άλλα παράθυρα σ’ αύτή την αύλή. Μόλις από τό παράθυρο αυτό έμπήκε φως μέσα στήν κάμαρη, με τ ά εργαλεία τού είχαμε μαζί μας άνοιξαμε ένα πρός ένα τά κιβώτια και τά άγίασαμε, βάζοντας μέσα σ’ αυτά, από ένα κομματάκι ‘Αγίου ‘Αρτου, όπως και στ’ άλλα κιβώτια στό παρεκκλήσιον. ‘Ηταν φανερό ότι την ώρα εκείνην ό Κόμησ δέ βρισκότανε στό σπίτι του κ’ άρχισαμε νά ψάχνουμε μήπως βρούμε έγγραφα ή τίποτε άλλο άποκαλυπτικόν.

‘Αφού έρευνήσαμε άδίκως όλα τ’ άλλα δωμάτια από τή στέγη ως τά υπόγεια καταλήξαμε στό συμπέρασμα ότι μόνο στήν τραπεζαρία μπορούσαν νά βρισκονται πράγματα άνήγοντα στον Κόμητα και γι’ αυτό άποφασίσαμε νά την έρευνήσουμε λεπτομερώς. Πράγμα ήραμε έχει διάφορα άντικείμενα τακτοποιημένα μ’ έξαιρετική τάξη έπάνω σ’ ένα τραπέζι. Και πρота βρήκαμε μία δέσημ χειρογράφου πού περιείχε διάφορα συμβόλαια τής άγοράς των οικιών τού Πικάντιλ, τού Μάιλ-‘Εντ και τού Βέρμινστον. Σημειώσεις, φάκελλοι, κονδυλοφόροι, μελάνη, ήσαν όλα στεκασιμένα με πυκνό σπουτόχαρο γιά νά μή τά προσβάλλη ή σκόνη. Εδθήκαμε άκόμη μία βοήθεια γιά τά ρούχα, ένα χέντι, και μία λέκάνη τού πλυσίματος.

‘Η τελευταία περιείχε άκόμη ένα μολυνμένο νερό πού ήταν ζόκκινο σαν αίμα. Τέλος εύρήκαμε μία θρηστικά κλειδών, παντός είδους και μεγέθους, τωσ έκείνων πού εταίριαζαν στις πόρτες των άλλων σπιτιών τού κόμητος.

‘Αφού εξέτασαμε όλα αυτά τά πράγματα λεπτομερώς ό Γόλδαμγγ και ό Κουίνου Μόρρις έπλησαν άκριβεις σημειώσεις των διαφόρων διευθύνσεων των σπιτιών τού κόμητος, καθώς και τά κλειδιά τους, και έφυγαν. ‘Επήγαναν νά άγίασουν και τά άλλα κιβώτια τά όποια εύρισκοντο σ’ αυτά τά σπίατα.

‘Εμεις καθήσαμε κ’ έπεριμέναμε την έπιστροφή τους ή τόν έρχομό τού κόμητος.

‘Ημερολόγιον τού δόκτορος Σούαρθ.

7 ‘Οκτωβρίου.—‘Η ώρα μās φαίνοντανε άτελείωτη ενό περιμέναμε την έπιστροφή τού ‘Αρθούρου Γόλδαμγγ και τού Κουίνου Μόρρις. ‘Ο καθηγής προσπαθούσε ν’ άπασχολή την προσοχή μας με διάφορες ψυχαγωγικές συνθέσεις. ‘Εννόησα ότι τό έκανε αυτό προκάντων γιά τόν ‘Ιωνάθαν από τά πλάγια βλέμματα πού τού

έβραχνε κάθε τόσο. ‘Ο δυστυχής νέος φαίνονταν τόσο καταβεβλημένος, όστε εννοώθαμε μιά βαδυτάτη λύπη κοιταζοντας τον. ‘Ως έχθες τό βράδυ ήταν γεμάτος χαρά κ’ ευτυχία, ή όπως του φανέρονε άνθρωπον δρασώς κ’ ένεργητικότητας. Σήμερα είταν άλωσοδιόλου διαφορετικός, βλοσυρός την όψη, με άσπρες τρίχες, με τά μάτια του βαθυλωμένα, γεμάτα φλόγες, και τό προσοπίο του χαραγμένο από βαθειές ρυτίδες. ‘Η ένεργητικότης του είχε άλήθεια ότι δέν είχε μειωθεί κ’ αυτό είταν ή άγχυρα σωτηρίας, πού θά τον έκανε νά επικλεσθή, άπάνω από τήν όδύνη και τήν άπαισιότητα του. Αθή μόνο θά μπορούσε νά τον ξαναφέρει στήν προηνή, ευτυχισμένη ζωή του.

‘Αξαφνα ένας διπλός χτύπος, ό συνθησμένος χτύπος των διανομέων τού τηλεγραφίου άκούστηκε στήν πόρτα. ‘Ολοι κειταχτήκαμε από τīs θέσεις μας κ’ έτρεξαμε πρός τό διάδρομο. Τέλος ό καθηγής άνοιξε τήν πόρτα. ‘Ηταν πράγματι ό διανομιεύς τού τηλεγραφίου, ό όποιος τού ένεχείρισε ένα τηλεγράφημα. ‘Ο Βάν ‘Ελισγγ, αφού ξανάλαισε καλά τήν πόρτα, άνοιξε τό τηλεγράφημα και τό διάβασε μεγαλοφώνως. Προήρχετο από τή Μίνα και έγραφε τά εξής :

‘Είδα τόν Κόμητα. Πρό ολίγου έφυγε από τό Κάραφς, διευθυνόμενος πρός τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν. Φαίνεται ότι έσχεταί εκει.»

Μίνα.

Σιωπή ολίγων λεπτών έπακολούθησε ή όποια διεκόπη από τή φωνή τού ‘Ιωνάθαν.

—‘Τώρα, Δόξα τώ Θεώ, θά συναντηθούμε έπιτελους.

‘Ο Βάν ‘Ελισγγ έστράφη άμέσως πρός αυτόν και τού ειπε :

—‘Ο Θεός θά ένεργήση όπως θέλει και όταν θέλει. Μήτε νά φοβάσαι, μήτε νά χαιρέσαι άκόμη, γιατί ποιός ξέρει, άν τ’ άποτελέσματα αύτής τής συναντήσεως δέν είναι εις βάρος μας.

—Δέν με μέλλει πιά γιά τίποτε, άπάντησε με ζωηρότητα ό ‘Ιωνάθαν. Τό μόνο πού μ’ άνδιαφέρει είναι νά εξαφανισώ αυτό τό τέρας από τού προσώπου τής γής. Θά πουλώσω ευχαρίστως τήν ψυχή μου γι’ αυτό.

—‘Ω, σάπα, σάπα, παιδί μου, ειπε ό καθηγής. ‘Ο Θεός δέν άγοράζει τίς ψυχές με αυτό τον τρόπο, ό Διάβολος μόνο τίς άγοράζει. ‘Αλλά ό Θεός είναι πολυεπίπλαγος και δίκαος και γνωρίζει τόν πόνο σου και τήν άγάπη σου πρός τή Μίνα. ‘Αχαλογίσου μόνο πός θά μεγάλωνε ή λύπη τής σου άκούε τά λόγια σου αυτά. ‘Εξε έμπιστοσύνη σέ μās: όλοι είμαστε άποφασισμένοι στον άγώνα πού ανάλαβαμε και τού όποιού ή σημερινή ήμερα θά δη τό τέλος. ‘Η ώρα τής δράσεως έφτασε. Σήμερα, μέχρι τής δύσεως τού ήλιου, ό βρυκόλαξ θά έχη δύναμη ανθρώπου και θά φθάσει έδω πρσ αύτής γιαι ή ώρα άκόμη είναι μία και είκοσι και τό τράινο κίναί γιά νά φτάση μία ώρα. Μπορεί πάλι νά τό κινή και ν’ άργήση έπιτηδες μέχρι τής δύσεως τού ήλιου. ‘Οπως δήποτε: εύχης έργο θά είναι άν πρσ τής άφίξεώς του, έχουν έπιστρέψει και οι άλλοι δύο γενναίοι μας σύντροφοι.

Μετά μισή ώρα, άπότου έλάβαμε τό τηλεγράφημα τής κυρίας ‘Αρκερ άκούσαμε στήν πόρτα ένα ήρεμο και άποφασιστικό χτύπημα. Τό χτύπημα αυτό δέν είχε τίποτε τό έξαιρετικό κ’ έν τούτοις μās έτάραξε όλους μας. Κοιτάξαμε ό ένας τόν άλλο και δημηθύνθημεν όλοι μαζί πρός τό διάδρομο, άφού προηγούμενος έπήραμε όλα μας τά όπλα, τά θεία στό δεξι χέρι και τά ανθρώπινα στό άριστερό. Τέλος ό Βάν ‘Ελισγγ έτραβήξε τό σύρτη και, μισανόγοντας τήν πόρτα, στάθηκε πίσω τής, έχοντας τά χέρια του έτοιμα πρός δράση. ‘Η καρδιά μας ξανάθεσε στον τόπο τής, όταν άνιχράσαμε τόν ‘Αρθούρο και τόν Κουίνου Μόρρις. Οι φίλοι μας έμπήξαν μέσα και ό Κουίνου Μόρρις μās άνεκοίνωσε τ’ άποτελέσματα των ένεργειών του.

—Τά πράγματα έπληγαν θαυμάσια, μās ειπε. ‘Επήγαμε και στά δύο σπίατα και βρήκαμε από έξη κιβώτια στό καθένα τά όποια και άγίασαμε.

‘Εμεις τούς άνεκοίνωσαμε τό τηλεγράφημα τής κυρίας ‘Αρκερ, Τότε ό Κουίνου μās ειπε :

—Δέ μās μένει τίποτε άλλο παρά νά τόν περιμένουμε έδω. ‘Αν όμως δε φανεί ως τīs πέντε, πρέπει νά φύγουμε γιατί δέ συμφέρει ν’ άφήσουμε μόνη τήν κυρία ‘Αρκερ μετά τήν δούλη τού ήλιου.

—Δέ μπορεί νά φτάση πρός δέ λίγο, άπάντησε ό καθηγής. Τό ότι δέν έφτασε άκόμη από σημαίνει ότι θά έπεσε έφθη, άναχωρών από τό Κάραφς και τά άλλα σπίατα του στό Βέρμινστον και στό Μάιλ ‘Εντ. Είμαι βέβαιος, φίλοι μου, ότι δέν θά τόν περιμέναμε και πολύ. Πρέπει νά καταστρώσουμε τό σχέδιο τής επιθέσεώς μας όστε νά μη μās βρή άπροετοιμαστούς. Σιωπή! Δέν έχουμε πιά καιρό. ‘Εχετε όλοι τά όπλα σας έτοιμα ; Προσοχή!

Τήν τελευταία του λέξη τήν ειπε σηκώνοντας τό χέρι του πρός τό διάδρομο γιατί όλοι μας άκούσαμε έκείνη ή σιγητή ένα κλειδί νά μπαίνει ήρεμα στήν κλειδωνιά τής οξόπορτας.

Είταν αυτός!

(‘Ακολουθεί)